

‘Kijk eens wat vaker omhoog’. Ja die gevelstenen waren, net als hun voorgangers, de uithangborden, niet alleen reclameborden, maar ook naamborden en oriëntatiepunten voor voorbijgangers: ik woon in het derde huis naast *‘de gekroonde hamer’*. Weer dwalen zijn gedachten af.

Wij hebben nooit een naambordje op de deur gehad. Zelfs niet op ons eerste woonhuis. Al heb ik haar daar wel over de drempel gedragen. Wat waren we nog jong.

Frank schuift een aantal mappen op zijn bureau opzij om haar foto te bekijken. Ankie heeft er een geeltje op geplakt met de tekst:

“Als je me wilt zien, kom je toch gewoon hiernaast kijken.” Typisch iets voor haar. Ik heb eerlijk gezegd, geen idee hoe lang dat er al opzit. Ineens leest hij in de zin anders. Ik ben vanmorgen inderdaad hiernaast wezen kijken. En ze zei:

‘Wil je... Nee, kijk naar me als ik mezelf klaar maak. Toe dan, bevredig jezelf ook.’ Nee, dat laatste zei ze helemaal niet, dat gebeurde gewoon.

Het gebeurde helemaal niet gewoon, ik liet het gebeuren. Ik was er heel bewust bij. Als iemand zou vragen wat er gebeurd is, dan kan ik heel ver van mezelf afblijven en zeggen:

“Niks,” of “o, een vrijpartijtje.” Dan lieg ik niet, ik doe alsof ik, ikzelf, er niet bij was. Dan ontken ik mezelf. Want het was niet niks: ik kreeg lustgevoelens, gewoon zin, ik voelde opwinding, ik keek naar haar en hup, het was zo gebeurd. Zo was het. Niet anders en niemand anders.

Ankie op de foto kijkt hem aan. Dit is de vrouw die ik mijn belofte heb gegeven. Voor altijd. In de kerk nota bene ook. En vanmorgen ben ik vreemdgegaan.

Het is niet helemaal vreemdgaan natuurlijk. Nee, echt niet, ik heb mezelf bevredigd. Dat gebeurt natuurlijk wel vaker. Door mannen en vrouwen. Toen we pas verkering hadden dacht ik altijd aan haar als ik het deed. Maar, als jongens nog, ook bij een verhaal of foto uit een schunnig boekje. Ach, ook wel eens... Hij zet zijn gedachten stop. Nee, echt niet, dit is dus geen overspel. Het is gebeurd, niet meer zeuren. Eenmalige actie. Met een zelf-verklaard gevoel van opluchting loopt hij naar Ankies atelier.

“Ik kom even bij de buurvrouw kijken.” Hij vindt die zin in deze situatie leuk gevonden.

“Ik hou van je.” Hij kust haar in de nek.

“Ik van jou.” Ze draait zich om en kust.

“Ben je al goed opgeschoten?”

“Nou en of!” Het klinkt overtuigend.

Als hij een poos later Rick van school gaat halen, kijkt hij voor het eerst omhoog naar het badkamerraam. Niets te zien. Hij vertraagt zijn pas als hij voor het raam van Lucia

loopt. Hij kijkt, de struiken in de voortuin weerspiegelen in de ramen. Niets te zien, behalve een vage spiegeling van zichzelf. Als hij terugkomt met Rick, die op de hoek ineens roept:

“Wie het eerste bij mama is!” en het meteen op een lopen zet, ziet hij dat Lucia met een gieter de rode salvia’s water geeft. Ze kijken elkaar aan.

“Eerst!” roept Rick. Frank haalt extra adem. Glimlacht.

“Hoi,” zegt ze.

“Hoi,” zegt hij. Toch een praatje beginnen? Voor de zekerheid bezweren dat we niets zeggen?

“Pap, ik was veel sneller! Doe nou de deur open.” Lucia begiet nog steeds een brede rij met rode salvia’s. Lelijke bloemen, zo op een rij, vindt hij. Burgerlijk.

Een ruime week is voorbijgegaan zonder dat Frank een woord met Lucia gewisseld heeft. Het bleef bij een eenmalige betekenisvolle blik. Vanuit haar auto, toen Frank net zijn garagedeur opendeed. Hij maakte een handbeweging in een bedekte poging gedag te zeggen. Zoiets.

Toch gebeurt er genoeg in zijn hoofd en lijf. Het moment waarop zij half achterover lag en hem die vraag stelde, komt op onbewaakte ogenblikken terug. Ook op bewuste, als hij er voor zorgde dat de spanning en opwinding in zijn onderlichaam snel afnam. Lucia wil niet uit mijn kop. Nee, ik krijg die situatie niet uit mijn kop. Het gaat niet om haar, ik heb niets met haar, ik voel niets voor haar.

Al zijn denken maakte hem niet rustiger. Alsof mijn hoofd afstand wil nemen van het gevoel. Er komt een ruimte tussen, waarin ik heen en weer gekeerd wordt. Waarin ik zelf spring van hoofd naar hart, maar ik kan er de hand niet opleggen.

Het was nog niet zo dat zijn werk eronder ging lijden. De twee columns over gevelstenen, die tot nu toe geplaatst waren, leverden veel positieve reacties op. Vooral door de beschrijving van de achtergronden van deze fraaie en vaak kleurrijke reliëfs uit hun eigen woonplaats. Hij had zich niet voor niets met behulp van literatuur en de grote gevelstensite goed voorbereid. Sterker nog, hij verbaasde zich als redacteur en schrijver, al lang niet meer over zijn ervaring dat een gedegen voorbereiding, gepaard aan echt enthousiasme, altijd een flinke respons oplevert. Misschien is dat ook een idee voor bepaalde leraren die gemakshalve spreken over ongemotiveerde leerlingen. Ongemotiveerd gemaakt, door slechte lessen en animo-loze leerkrachten. Daar moet ik weer eens een prikkend stukje over schrijven... Ach, boter naar de zee brengen, zinloos. Futloze leerkrachten lezen wel de krant, geen columns. Vandaag verder met de gevels. Mijn derde en laatste stukje over die gevelversieringen. Ik zal later een gedegen – “een doorwrocht geheel” – zei mijn leermeester altijd, redactioneel artikel over dit onderwerp schrijven.

Net als hij de zonwering optimaal wil laten zakken tegen de nu al felle zon, ziet hij Lucia met twee afvalzakken naar de cliko lopen. Nu kan ik beter ook het groene afvalbakje uit de keuken legen, gisteren was ik het vergeten. Lucia is er nog.

“Hoi, goedmorgen,” zegt hij terwijl hij het keukenemmertje leegt. Ze kijkt op.

“Hallo.” Ze knikt. Het klinkt wat bedeesd.

“Ook aan het opruimen?” Hij haat dit soort sociale glijmiddelen in taal, maar weet zo gauw niets beters om een gesprek te beginnen.

“Ach ja, een mens moet van tijd tot tijd oude zaken die er niet meer toe doen, verantwoord opruimen.”

“Ja, zo is dat.” Bah, weer zo’n stomme zin, een gevierd redacteur onwaardig. Hij denkt even na of er een bedoeling achter haar woordkeuze zit, iets filosofisch of iets speciaals, misschien alleen voor hem. Het blijft van beide kanten stil.

“Ik ga maar weer eens aan het werk, moet ook gebeuren, hè?” Opnieuw een stoplap.

Terwijl hij zich – langzaam – omdraait zegt ze:

“Frank, denk je nog wel eens aan ..., ze zoekt naar het juiste woord... “die bijzondere situatie?”

Ook als je iets verwacht kan het toch nog onverwacht zijn.

“Nee. Ja, een enkele keer, och ja.” Het schouderophalen past er wel bij. Lucia kijkt hem aan.

“Ik wil het graag nog een keer beleven, wil jij dat ook?”

De zin raakt hem. Hard. Die is van maximale duidelijkheid en volledig ik-talig. Geen enkele versluiering. Niet:

“Zullen we het nog een keer doen?”

Integendeel:

“Ik wil. Wil jij ook?”

Het verrast Frank dat ze zich zo eerlijk blootgeeft. Des te meer schaamt hij zich voor zijn stoplap-zinnen.

“Ik wil het nog een keer om duidelijk te maken wat ik bedoelde met ‘zo was niet de bedoeling.’”

“Het spijt me, ik liet me gaan. Ik raakte opgewonden en...”

Lucia zet hem met een gebaar stop.

“Ik heb het niet over jou. Maar over de situatie. Over het probleem, ons probleem denk ik, van lust en intimiteit.” Haar openheid maakt het Frank wat gemakkelijker.

“Eerlijk gezegd heb ik me daarna wel zorgen gemaakt over mijn relatie met Ankie. Of ik het toch had moeten zeggen. Het gevoel haar bedrogen te hebben, snap je.”

“We hadden afgesproken daarover met niemand te spreken en dat blijft zo. Wat je ook besluit of ooit zou gaan besluiten. Waarom zou je het als bedrog of zelfs overspel zien? Een jonge vent als jij zal zichzelf in zijn leven toch wel eens vaker bevredigd hebben. Op een foto of bij een tv-film of met een vriendinnetje van vroeger in je gedachten, noem